

Извештај из Кине Академског хора *Collegium Musicum*

На радост целог хора, коначно је стигао дан када се креће на велику турнеју у Кину, 11. новембар. Услед силног усхићења, пут нам је свима веома брзо прошао, те нам је деловало као да нам је требало само пар минута до аеродрома у Шангају где нас је дочекала наша студенткиња која је на размени у Кини, насмејана и драга Кристина. Затим смо аутобусом кренули путем града Хангџоу и чувеног Конзерваторијума *Zhejiang*.

Домаћини су нас веома љубазно дочекали и првог дана, пре пробе, су нас одвели у обилазак кампуса Конзерваторијума *Zhejiang*, који важи за један од највећих Конзерваторијума музике на свету. Имали смо прилику да видимо њихову студентску библиотеку, као и музеј који се налази у њој. Величина и добра опремљеност библиотеке одмах нас је изненадила, а када смо чули да се на целом Конзерваторијуму налази преко 300 *Stanway* клавира, свакако нисмо могли да останемо равнодушни. Након обиласка библиотеке и музеја, заменик декана нам је упутио речи добродошлице.

Слика 1: Заменик декана упућује речи добродошлице

Слика 2: Заједничка фотографија хора са домаћинима

Уследила је наша проба у прелепој концертној сали, у којој су недавно постављене нове оргуље довезене из Немачке.

На дан нашег концерта, повели су нас и у обилазак тих оргуља. Незаборавно је искуство бити у унутрашњости тако велелепног инструмента, а мајстор који их је изградио испричао нам је причу о целом процесу настанка оргуља. Наше две чланице, Христина Антић и Вишња Димитријевић, биле су прве које су на овим оргуљама засвирале од њиховог постављања.

Слика 3: Мајстор који је изградио оргуље показује цео механизам оргуља.

Пред концерт, уследила је заједничка проба са мешовитим хором *8 seconds*. На наше питање због чега се баш тако зову, показали су нам да им треба тачно 8 секунди да се из хора поставе у формацију за одређену композицију и након извођења, тачно 8 секунди да се у хор врате. Поред изузетне дисциплине овог хора, звук који смо чули било је нешто што ће нам остати у сећању целог живота. У тренутку када су запевали Мокрањчев *Тебе појем*, нисмо могли да сузбијемо емоције док су нам сузе већ лиле из очију. Слушати своју духовну музику, тако далеко од куће, а у тако добром извођењу, било је нешто на шта нисмо могли да останемо равнодушни.

Слика 4: Заједничка проба са хором *8 seconds*.

То вече уследио је наш први концерт. Сала препуна, лица публике узбуђена, а касније смо сазнали да нас је гледало преко 1000 људи, а да је њих око 12000 пратило уживо пренос концерта преко друштвених мрежа. Велики понос нас је све преплавио, јер смо добили прилику да представљамо културу наше, за кинески појам, веома мале земље, која се нама у том тренутку учинила као никада већа. Певале смо духовну и световну музику, а на програму су била дела Гостушког, Запрова, Мокрањца и многих других, а посебно бисмо издвојили две кинеске песме, од којих смо једном отворили концерт, а другу смо певале на бис.

Слика 5: Наступ на Конзерваторијуму *Zhejiang*.

Слика 6: Наступ на Конзерваторијуму *Zhejiang*.

Након нашег наступа, хор *8 seconds* је наступио са 3 нумере, а концерт смо затворили заједничким извођењем Мокрањчевог *Тебе појем*. Емоције још једном нису успеле да остану сузбијене, али упркос томе, гласови нас нису издали и отпевали смо ову нумеру лепше него икад. Дуги аплауз испратио нас је са сцене, док још увек нисмо били свесни нашег постигнутог успеха и значаја отпеваног концерта.

Слика 7: Извођење Мокрањчевог *Тебе појем* заједно са хором *8 seconds*

Слика 8: Поклањање диригента оба хора након успешног заједничког извођења.

Наредног јутра, кренуле смо, заједно са диригентом хора *8 seconds* у град Пингху, где се увече одржао и наш други концерт. Још у аутобусу нам је њихов диригент упутио речи хвале и честитао нам на наступу. Такође нам је пренео да је током целе ноћи добијао поруке од својих пријатеља са питањима о нашем следећем наступу и о томе како су сви одушевлени синоћним концертом. У граду Пингху имали смо прилику да обиђемо музеј посвећен кинеском уметнику Ли Шутонгу. Он је био први који је донео модерну уметничку музику у Кину и рекли су нам да је његов музеј незаобилазно место за сваког музичара који је у посети Кини. Сама зграда музеја изграђена је у облику лотуса, како би симболизовала његов узвишени карактер, а висока је 24 метра, што означава његове 24 године које је провео као монах. Просторије у музеју су постављене тако да се обилазе у круг, представљајући на тај начин да се све мора завршити на свом почетку. Студирао је у Шангају и Јапану, где је касније постао и професор. Поред музике, бавио се и калиграфијом и сликањем. Био је велики фан пекиншке опере, те је и сам наступао и то у улози главног женског лика, због чега је морао да се обрије и да изгуби на килажи. Писао је многе композиције

инспирисане кинеском традиционалном музиком. Такође, Ли Шутонг је покренуо први часопис о музици у Кини. Занимљиво је да је у потписивању својих дела користио лажна имена, којих је имао чак 203, јер је хтео да фокус буде на уметности, а не на уметнику. Био је и веома добар педагог, прича се да је већ првог дана школе умео да наброји имена свих својих нових ученика. Прича се да је умро у сну, лежећи на боку, што представља то да је живео срећан и миран живот.

Слика 9: Посета музеју посвећеном кинеском уметнику Ли Шутонгу у граду Пингху.

Поред оваквог храма музике, тог дана смо обишли и кинеску традиционалну кућу породице која је некад била једна од имућнијих у граду Пингху. Кућа има око 480 метара квадратних и преко 70 соба. Наизглед, не чини се толико великом, али када уђете унутра, изгледа као прави мали лавиринт. Занимљиво је да кућа поседује двоја улазних врата, јер су жене смеле да изађу само на прва, било им је забрањено да изађу у јавност. Четири цвета на улазним вратима симболизују дуг живот и здравље, док стубови симболизују моћ – што су стубови виши, породица је имућнија. Занимљиво је још и да се најдебљи зидови у кући налазе управо око ћеркиних одаја, како би штитили њену приватност.

Слика 10: Обилазак кинеске традиционалне куће породице која је некад била једна од имућнијих у граду Пингху.

Увече истог дана, уследио је наш други концерт, који је такође био веома посећен, а нама се чинило да смо га отпевале са још већом енергијом него претходне ноћи, инспирисане и мотивисане бројним похвалама које смо добили.

Слика 11: Наступ на Jiaxing University Pinghu Campus.

Четвртог дана вратили смо се у град Хангчоу, где смо обишли чувено Западно језеро. Цео предео око језера налази се под заштитом Унеска, а тамо се налазе и бројни музеји, значајни по томе што се у њима налази много националног блага, попут порцеланских посуда, старих новчића и древних калиграфија. Нама је једна од најзанимљивијих прича била о мосту преко ког морате прећи кад улазите у цео тај предео. Легенда каже да је у том језеру живела змија која се заљубила у младића, те се зато претворила у девојку. Он се у њу заљубио, не знајући да је она уствари змија. Када је сазнао, оставио је, а она се вратила у језеро да живи као змија и због тога је мост добио назив Мост сломљеног срца. За оне који нису знали, Хангчоу је пре 800 година био кинеска престоница, а данас се сматра да се у њему може пронаћи најбољи зелени чај у целој Кини.

Слика 12: Посета чувеном Западном језеру, Хангчоу.

Слика 13: Посета чувеном Западном језеру, Хангчоу.

Након два успешна концерта, одлучили смо да частимо себе излетом у Шангај. Шангај је највећи град Кине са чак 24 милиона становника, а такође представља индустријски и економски центар државе. Шангај као град је почео да се развија пре око 150 година, када је тадашњи премијер Кине потписао споразум са Француском, Великом Британијом и САД-ом где, како кажу, „позајмљује“ територију Шангаја због развоја индустрије. Тако је настао данашњи Шангај, модеран и развијен. Шангајски торањ био је највиши у свету док није изграђена Бурџ Калифа, а још једна занимљивост је да сваки пут у Шангају носи име према граду ка ком води, управо због тога што је он раније био мало и неразвијено место у Кини. У Шангају смо обишли кинеску пијацу на којој се могу наћи бројни сувенири, као и свила и кинески чај, а били смо и у модернијем делу Шангаја где се налази шопинг зона, налик на нашу Кнез Михајлову, само знатно већа. Након прелепог излета, вратили смо се у Хангџоу где смо слушали концерт гудачког квартета, дувачког квинтета и гудачког оркестра са солистима који су нам пренели чари кинеске традиционалне музике у комбинацији са модерним звуком.

Слика 14: Посета храма који је претворен у пијацу, у Шангају.

Слика 15: Посета модерног дела Шангаја.

Последња три дана у Кини провели смо у престоници, Пекингу. До Пекинга смо стигли брзим возом из станице у Хангџоу, која важи за највећу железничку станицу у читавој Азији. Са 22 милиона становника, Пекинг представља културни и политички центар Кине. Има историју дугу преко 1000 година, а у претходних 40 година је почео убрзано да се развија. Главна улица у Пекингу је дугачка чак 46 километара, што свакако говори у величини овог лепог града. Сама Кина отворила је врата свету 80их година претходног века, а људи тамо воде, како нам је водич рекао, прилично добар живот. Источни део Кине је развијенији од западног, али њихова влада је претходних година почела да улаже средства, како би се ситуација изједначила. Кина као Република је, може се рећи, млада, јер је последњи цар сишао са трона тек 1911. године.

У Пекингу смо били на неким од најатрактивнијих туристичких дестинација света, попут Кинеског зида. Његова укупна дужина је невероватних 6000 километара, а кинеском народу је служио као заштита против напада варвара.

Слика 16: Посета Кинеском зиду, Пекинг

До зида смо се попели жичаром, поглед је био нестварно леп, а на зиду смо отпевале и неке од наших омиљених композиција, „Ластавицу“ и „Скерцо ин III“. За све љубитеље адреналина у нашем хору, са зида смо сишли спуштајући се бобом. Након обиласка Кинеског зида, вратили смо се у Пекинг где смо у продавници чаја чули како се правилно кува и пије чај.

Слика 17: Посета кући чаја, Пекинг.

Последњег дана обишли смо центар Пекинга: Трг Тјенан мен који је највећи трг на свету, а окружују га Народни музеј, Народна скупштина, Забрањени град и Маузолеј посвећен првом комунистичком кинеском председнику Мау Цедунгу. На Тргу је високо подигнута кинеска застава коју чувају три војника: пешадинац, морнар и авијатичар. На путу ка Забрањеном граду сазнали смо и зашто је добио такав назив: приступ тамо су имали само цар, његова породица и људи који су тамо радили, обични грађани нису могли тамо да уђу. Детаљ који мало ко примети у самом Забрањеном граду су мале фигуре животиња на крову. Број фигура на крову приказује значај зграде на којој се налази, те уколико се на крову налази 9 фигура, зграда има највећи значај, док су зграде са 3, 5 и 7 фигура мање значајне. Сама шетња Забрањеним градом била је нешто чаробно, ходати на месту на ком се толико

тога десило свакако је посебно искуство, а величина самог места је неописива: посебно двориште за цара и његову породицу, за запослене, за државнике итд. Након Забрањеног града ишли смо и до Храма Неба. Храм Неба је место на ком су се људи и цар молили за добру жетву у години, те су имали посебну грађевину за приношење жртава у виду животиња, као и храм у којој се цар моли. Овакво место свакако нам је рекло много тога о духу кинеског народа, а занимљиво је и да је храна једна од кинеских најбитнијих божанстава, након ње следи породица, па професор. У парку око Храма преовладава плава боја, која представља небо, док зелена представља земљу. У том парку може се наћи и дрвеће старо преко 500 година чија кора изгледа као да се змајеви пењу по стаблу, те је зато и добило назив Змајево дрво. Храм Неба изграђен је цео од цигле и камена доле и дрвета горе, без и једног ексера, а округли облик опет симболизује небо. Пред сам пут посетили смо и фабрику свиле где смо чули како настају свилене мараме, постељине итд.

Слика 18: Испред Забрањеног града у Пекингу.

Слика 19: Фотографија у Забрањеном граду.

Слика 20: Испред Храма Неба у Пекингу.

Пекинг смо напустили скоро у сузама, ово путовање било је нешто што ће свакој девојци у хору остати као успомена до краја живота. Толико лепих тренутака, дружења и искустава не може се доживети на самосталном путовању. То су посебне емоције које овај хор пружа девојкама већ скоро пола века.